

da je že obupaval nad uspehom in popustil šolo. Nekega dne pa pride k staremu vodnjaku in ogleduje, kako je vrv že globoko razorala in razglodala staro vreteno, kamen pa, na katerega je voda kapala, je bil že globoko izvotljen. Dečku se to kaj čudno zdi ter vpraša ženo, ki je tedaj prišla po vode, kako se je moglo to zgoditi. Žena ga pouči: »Vrv je napravila v lesenem vretenu tako globoke brazde, ker se že dolgo vrsto let na njem navija in razvija; votlino v kamen pa je napravila voda, ki kaplja nanj, odkar zajemajo iz tega vodnjaka.« Ubežni učenček se zamisli ter reče sam pri sebi: »Ako je mogla mehka vrv v teku dolgih let napraviti tako globoke zareze v vretenu in če je voda le s kapanjem mogla izvotliti trdi kamen, zakaj bi si pa moja glava ne mogla pridobiti potrebne učenosti, ako se resno poprimem učenja.« Vrnil se je nemudoma in napredoval je vrlo dobro z vztrajno pridnostjo.

Pastirja.

začetku poletja je bilo. Gorki dnevi so zasijali in so prinesli ljudem novega dela na polju, deci pa novega veselja in zabave. Le poglej po vaseh, kakšno življenje povsod! Komaj se zjutraj zdani, se že oglasiyo pastirji, ki gonijo živino na pašo. Proti poldnevu jo priženejo domov, a popoldne zopet na pašo, da se vračajo šele zvečer. Hej, kako življenje je to! Radost se bere pastirjem z lic, ko gredo zjutraj molče iz vasi, veseli so zvečer, ko se vračajo domov.

Rakarjev Tonček in Strgarjev Matevžek sta bila tudi pastirja. Oba sta bila istih let, učenjaka drugega razreda. Hodila sta v šolo samo dopoldne, kot navadno po kmetih. Popoldne sta bila prosta, imela sta torej čas, da sta pasla vsak svojo kravico. Ne Strgarjevi, ne Rakarjevi niso bili premožni. Imeli so pri obeh hišah samo kravico.

Bilo je v tistem poletnem času. Tonček in Matevžek sta gonila vsako popoldne po kosilu svoji kravici v log, v katerem je bilo mnogo sočnate trave. V logu je imela vsa vas pravico pasti, ker je imel vsak posestnik vsaj nekaj zemlje tam, in zato niso strogo pazili, koliko krav ima eden več kot drugi.

Pa tudi naša pastirja, Tonček in Matevžek, nista ravno pazila, čigavo je to ali ono, in kje se konča log, in kje prično zopet njive.

Temu je pričala najbolj detelja, ki je rastla blizu loga. Bila je videti precej nizka, posebno pri kraju; a če si natančneje pogledal, si videl, da je popasena.

Pastirji so sicer trdili, da hodijo zajci nad deteljo, a odrasli so kmalu uvideli, da imajo ti zajci roge in da bi bilo dobro njihove čuvaje malo potipati za dolga in neposlušna ušesa — — —

Trdili so tudi, da sta Tonček in Matevžek jako slaba pastirja in da rajše plezata po drevju za ptiči, kot da bi varovala živino.

Nekega popoldne je Tonček ravno vrgel prazno gnezdo z drevesa, ko se oglasi nekdo spodaj in sicer ne prav prijazno. Tonček se je tako prestrašil, da bi bil kmalu padel z drevesa.

»Ti potepuh ti! Kaj mi ne greš hitro dol in po kravo v našo deteljo. Pa kar hitro! Če ne greš, pokličem psa nad kravo in nádte. Ti zanikrnost ti!«

Tako se je jezil vaški kovač Tine, ki je stal pod drevesom in je imel samo eno njivo detelje, a še to mu je tako neusmiljeno mulila Rakarjeva krava.

Tonček je bil v silni stiski. Na tla si ni upal, ker je Tine tako pogledoval, da se je kar bliskalo. A na drevesu tudi ni bilo obstati. Bila je namreč jelka in je imela šibke veje, da se je moral dveh naenkrat prijeti, pa še ni bil čisto varen.

Tudi Strgarjev je plezal v bližini na drevo, a kovač ga ni zapazil.

»Kaj boš šel po kravo«, zakriči vnovič Tine.

Pa Tončka se ni prijela nobena beseda. Ostal je na drevesu. Ni maral dol, za ves svet ne.

»Tudi dobro!« dé kovač. »Boš videl, kaj se pravi po drevju pasti živino. Čakaj, čakaj!«

In kovač je odšel proti vasi, Tonček in Matevžek pa z dreves. Hitro vsak po svojo kravico, pa proti domu!

Dobro sta poganjala in oba molčala. Zdelo se jima je, da je to tista tišina, ki nastopi pred viharjem
— — — —.

* * *

»No, dobro si jo napasel«, pohvalijo Rakarjev oče Tončka, a takoj spet pristavijo: »Samo, če si jo pasel po travi — — —«

»Po travi v logu sem jo pasel«, odgovori Tonček.

»Mislim, če bo le obstalo! Kaj pa ti je kovač Tine hotel, ko si lazil po drevju?«

»Po gnezdih sem iskal čmrljev«, reče Tonček zamolklo.

»Čmrljev ti ni treba iskati. To glej in pazi, da ne bodo zajci pojedli vse detelje! Slišal?« — — —

Tonček je molčal, dasiravno so ga oče precej tesno potipali za ušesa, ki jih do tedaj ni znal rabiti
— — — —.

Drugi dan sta gnala Tonček in Matevž zopet kravici na pašo. A oba sta stopala za njima. Spotoma sta drug drugemu dopovedovala, kar sta slišala pretekli večer. Tudi Matevžku se je godilo nekako enako kot Tončku.

No, poslej res ni bilo več tožb, da hodijo zajci nad deteljo — — —.

Stepin.

Doma je najbolje.

am na vrtu v travi je ležalo revše in je klicalo na pomoč. Mlad ptiček je bil. Izpreleteti se je hotel shruške najablano, pa je bilo predaleč. Potegnilo ga je k tlom. Padel je v visoko travo, pa pobil se ni. Le dvigniti se ni mogel. Klical je in klical, pa k sreči vendar ni priklical tigraste mačke, ki je imela opravka z družinico in se ni zme-